

numa gelmiş ve o yıllarda yaptırılan Emir Hanı da zamanla gelişen ünlü Bursa çarşısının çekirdeğini teşkil etmiştir. Nisbeten dağınık bir yerleşim arzeden külliyeinin ibadete ve eğitime mahsus binalarından soyutlanarak hamamın yanına yerleştirilmiş olan han ile caminin arasına II. Bayezid devrinde Koza Hanı yaptırılmış, daha sonra da bu iki han kuzey, batı ve doğu yönlerinde bedestenle arasta ve birçok yeni han tarafından kuşatılmıştır.

Hanın yüzyıllar içinde pek çok depremden ve yangından etkilendiği, çeşitli onarımlar geçirdiği ve birtakım değişikliklere mâruz kaldığı tesbit edilmekte, ancak mimari özelliklerini yine de büyük ölçüde koruyabildiği görülmektedir. XX. yüzyıla, kuzey cephesi tamamen yıkılmış ve üst kat revakları hemen bütünüyle ortadan kalkmış vaziyette ulaşan yapı, son olarak 1958'de bütün çarşığı harap eden yangında hasar görmüş, fakat 1962-1963'te aslına uygun biçimde onarılmıştır. Bu onarımda yapının plan esaslarına sadık kalınmış, dış görünümüne giren özgün ayrıntıları korunmuş, ancak içeride zemin kat revaklarının camekânla kapatılması, üst kat odalarında duvarların inceltilmesi ve ocakların iptali gibi zamanın gerektirdiği bazı değişikliklere gidilmiştir. Günümüzde birçok dükkân ve ticarethaneyi barındıran binaya bakımlı durumdadır.

Kare planlı (yaklaşık 45 × 45 m.) ve iki katlı olan hanın ortasında yine aynı planda (yaklaşık 26 × 26 m.) üstü açık bir avlu bulunmaktadır. Zemin katta kuzeyde giriş, güneyde ise yapının kitlesinden taşan ve Ulucami'nin kuzeydoğu minaresinin inşası sırasında bir kısmının yiktırıldığı bilinen dikdörtgen planlı ve tekne tonoz örtülü ahır bölümü yer almaktadır. Her iki katta da avluyu pâyelere oturan beşik tonoz örtülü revaklar çepeçevre kuşatmakta, revakların gerisinde dikdörtgen planlı ve yine beşik tonoz örtülü bir sıra mekân bulunmaktadır. Söz konusu mekânlar birer kapı ile revaka açılmakta, köşelerde yer alanlara da verev geçitlerle ulaşılmaktadır. Bunlardan zemin kattaki penceresiz otuz altı birim kervanlardan avluda indirilen malların depolanması, üst kattaki çoğu pencereli ve ocaklı otuz sekiz birim ise tüccarların işlerini yürütmeleri, gereğinde barınmaları için tasarlanmıştır. Bu odalardan otuz dört tanesinde birer, kuzeydoğu ve kuzeybatı köşelerindekiler-

de ikişer penceresinin bulunduğu ve güneydoğu köşesindeki iki odada hiç pencere bulunmadığı görülür. İki kat arasındaki bağlantı, revakların kuzey kesiminde ve giriş eksenine göre simetrik konumda olan iki merdivenle sağlanmıştır.

Duvarlarla pâyelerde tuğla ve küfeki taşı sıralarından oluşan almaşık örgü kullanılmış, üst katın tonozları kurşun kaplı bir ahşap çatı altında gizlenmiştir. Oldukça masif bir görünüm sergileyen dış cephelerin depolara rastlayan alt kesimleri sağırdır; üst kesimlerinde ise tüccar odalarının dikdörtgen açıklıklı ve sivri tahfif kemerli pencereleri sıralanır. Buna karşılık avlu cepheleri, revakların âhenkli oranları ve hareketli görünüm-leriyle dikkati çeker. Üst katın köşelerinde yer alan "L" biçimi kesitler dışında bütün pâyeler kare tabanlıdır. Revak kemerleri sivri olup tuğla ile örülmüştür. Zemin kat revaklarının güney kanadı diğerlerinden farklı birtakım özellikler arzeder. Burada pâyeler kesme taş, kemerler de yuvarlak ve almaşık örgülü olarak inşa edilmiştir. Kemerler geriye doğru beşik tonoz biçiminde sıralanmakta ve revak boyunca devam eden beşik tonozla saplanmaktadır. Üst katta revak tonozlarının kesiştiği dört köşeye birer kubbe oturtulmuştur.

Emir Hanı, Anadolu Türk mimarisi tarihinde şehir hanları adıyla bilinen yapı tipinin ilk örneğini teşkil eder. Bu hanların, Selçuklu kervansaraylarının şehirdeki ticaret hayatının ihtiyaçları ve Osmanlı mimarisinin fonksiyonel yaklaşımı doğrultusunda ıslah edilmesi sonucu ortaya çıktığı anlaşılmaktadır. Osmanlı şehirlerinde XX. yüzyıla gelinceye kadar, çarşıların vazgeçilmez birer unsuru olan hanların bütün temel özelliklerini bünyesinde barındıran Emir Hanı Türk ticaret mimarisinin gelişiminde çok önemli bir yere sahiptir.

BİBLİYOGRAFYA:

Kâmil Kepeci, *Bursa Hanları*, Bursa 1935, s. 3-4; Sedat Çetintaş, *Türk Mimari Anıtları: Osmanlı Devri Bursa'da İlk Eserler*, İstanbul 1946, I, 23; Kâzım Baykal, *Bursa ve Anıtları*, Bursa 1950, s. 103; A. Gabriel, *Une Capitale turque Brousse: Bursa*, Paris 1953, s. 182-183; Ayverdi, *Osmanlı Mimârisi I*, s. 96-101; G. Goodwin, *A History of Ottoman Architecture*, London 1971, s. 38, 54; Metin Sözen, *Türk Mimarisi'nin Gelişimi ve Mimar Sinan*, İstanbul 1975, s. 119-120; *Türkiyede Vakıf Abideler ve Eski Eserler*, Ankara 1983, III, 334.

M. BAHÂ TANMAN

EMİR-i HARES

(أمير حرس)

Bazı İslâm devletlerinde sarayı korumak ve hükümdarın vereceği cezaları infaz etmekle görevli birliğin emîri.

Emîr-i hares, Arapça emîr ve hares (tekili hâris "muhafız") kelimelerinden oluşmuştur. Emîr-i hareslik bir müessese olarak ilk defa Muâviye tarafından kurulmuştur. Muâviye, Bûrek es-Sarîmî'nin suikast teşebbüsünden sonra muhtemel bir saldırıdan korunmak amacıyla bu teşkilâtı ihdas etmiş ve başına mevâlî'den Muhtâr adındaki bir kişiyi getirmiştir. Bu muhafız birliği aynı zamanda hükümet merkezindeki askerî birliğin de bir kısmını oluşturuyordu. Teşkilâtın başındaki görevliye o dönemde sâhibü'l-hares denilmekteydi. Muâviye camide, zulme uğrayanların ve ihtiyaç sahiplerinin şikâyetlerini dinlerken sâhibü'l-harese bağlı muhafızlar da yanı başında beklerdi. Ermevîler'in Basra valisi Ziyâd b. Ebîh ile Kûfe valisi Ubeydullah b. Ziyâd'ın da hares teşkilâtı vardı. Ziyâd, sâhibü'l-haresin yaşlı, güvenilir, dürüst ve kendisine söz söyletmeyen bir kimse olması gerektiğini ifade ederdi.

Emîr-i hareslik müessesesi Abbâsî ve Gazneli sarayında da mevcuttu. Muktedir-Billâh'ın halifelîği döneminde (908-932) Dârülhilâfe'de sâhibü'l-harese bağlı 400 muhafız bulunduğu bilinmektedir (Sâbî, s. 8).

Büyük Selçuklular'da emîr-i hares yine sarayın en nüfuzlu ve imtiyazlı görevlileri arasında yer almaktaydı. Kendine ait alemleri, kôs ve nevbet takımı vardı. Hükümdarın idam dahil verdiği çeşitli cezaları uygulardı.

Nizâmülmülk *Siyâsetnâme*'de (s. 145), emîr-i haresliğin her zaman önemli bir memuriyet olduğunu, sarayda hâcib-i büzürgden sonraki en büyük makamı emîr-i haresin işgal ettiğini, halkın hükümdardan çok ondan korktuğunu, maiyetinde yirmisi altın, yirmisi gümüş değnekli, on tanesi de büyük harbeli olmak üzere toplam elli cûbdârın bulunması gerektiğini söyler. Ayrıca emîr-i haresin askerleriyle, mükemmel silâh ve teçizatıyla sarayın ihtişamına lâayık bir şekilde hareket etmesi icap ettiğini anlatır.

BİBLİYOGRAFYA :

Dîneverî, *el-Aḥbâr ü't-tvâl*, s. 226; Ya'kûbî, *Târîḥ*, II, 232, 238, 253; Taberî, *Târîḥ* (Ebû'l-Fazl), V, 149, 224, 330, 372; Sâbî, *Rûsûmü dâri'l-hilâfe*, s. 8; Muhammed b. Hüseyin el-Beyhâkî, *Târîḥ* (nşr. Halîl Hatîb Rehber), Tahran 1368, II, 65; Nizâmülmülk, *Siyâsetnâme*, s. 145-149; a.e. (Köymen), s. 174-175; Muhammed Nâzım, *The Life and Times of Sultan Mahmud of Ghazna*, Cambridge 1931, s. 150; İbrahim Kafesoğlu, *Sultan Melikşah Devrinde Büyük Selçuklu İmparatorluğu*, İstanbul 1953, s. 143-144; Hasan-ı Enverî, *İştilâhât-ı Dîvânî-yi Devre-yi Ğaznevî ve Selcûkî*, Tahran 2535 şş., s. 28, 220, 222; Muhammed Mahmûd İdrîs, *Rûsûmü's-Selâciḳa*, Kahire 1983, s. 111-112; Mehmet Altay Köymen, *Alp Arslan ve Zamanı*, Ankara 1983, II, 31; Vecdi Akyüz, *Hilafetin Saltanatı Dönüşmesi*, İstanbul 1991, s. 292-294; Dihhudâ, *Luḡatnâme*, V, 234; C. E. Bosworth, "Amîr-e Ḥaras", *Elr.*, I, 959.

AYDIN TANERİ

EMİR HÜSEYNİ

(bk. HÜSEYNİ SÂDÂT el-GÜRİ).

EMİR HÜSREV-İ DİHLEVİ

(امیر خسرو دهلوی)

Ebû'l-Hasen Emîr Hüsrev b. Emîr Seyfiddîn Mahmûd-ı Dihlevî
(ö. 725/1325)

**Hindistan'da yaşayan
Türk asıllı şair, tarihçi
ve mutasavvıf.**

651'de (1253) Delhi'nin kuzeyindeki Müminpûr (Müminâbâd) kasabasında doğdu. Mâverâünnehir bölgesinde yaşayan Lâçin adlı bir Türk kabilesine mensup olan babası Seyfeddin Mahmûd önce Keş'e, sonra Belh'e, ardından da Cengiz Han'ın zulmünden kaçarak Hindistan'a göç etmişti. Delhi Sultanı Şemseddin İltutmuş'un (1211-1236) hizmetine giren Seyfeddin, gösterdiği başarılarından dolayı kendisine iktâ edilen Müminpûr'a yerleşti. Burada meşhur emîr İmâdülmülk'ün kızıyla evlendi. Emîr Hüsrev, Seyfeddin'in bu evlilikten doğan üç oğlundan biridir. Kendi ifadesinden küçük yaşta üstün zekâ ve kabiliyetle dikkati çektiği, medrese eğitimi gördüğü yıllarda şiir söylemeye başladığı anlaşılan Emîr Hüsrev yedi sekiz yaşlarında iken babasını kaybedince dedesi İmâdülmülk'ün himayesine girdi ve onun huzurunda yapılan edebî ve ilmî sohbetleri dinleyerek yetişti. Bu sohbetler Emîr Hüsrev'in müsikeye de ilgi duymasını sağladı. Meş-

hur Çiştîyye şeyhlerinden Nizâmeddin Evliyâ ile muhtemelen bu yıllarda tanıştı. Böyle bir kültür ortamında kabiliyetlerini geliştirme imkânı bulan Emîr Hüsrev on iki yaşına geldiğinde şair olarak belli bir seviyeye ulaşmıştı. On dokuz yaşında ilk divanı *Tuḥfetü's-şığâr*'ı tertip etti.

Emîr Hüsrev, dedesi İmâdülmülk'ün ölümünden sonra (671/1273 [?]) Türk emirlerinden Keşli Han'ın maiyetine girerek onun huzurunda toplanan meclislerde söz sahibi oldu. Bu meclislerde Delhi Türk Sultanı Balaban Han'ın küçük oğlu Buğra Han'ın dikkatini çekti ve bir süre sonra onun hizmetine girdi. Balaban Han'la birlikte Bengal seferine katılan Emîr Hüsrev, ona Bengal zaferi dolayısıyla ilk mensur çalışması olarak Leknevtî ile ilgili bir fetihnâme sundu. Hâmisî Buğra Han Bengal valiliğine tayin edilince onunla beraber Bengal'e gitti. Ancak yakınlarının hasretine dayanamayıp Delhi'ye döndü. Daha sonra Mülthanlı Prens Muhammed Kaan Mâlik'in davetine uyarak onun nedimleri arasına katıldı. Kaan Mâlik'in tasavvufa ilgi duyan bir kişi olması Emîr Hüsrev'in onun davetini kabul etmesinde etkili olmuştur. Mülthan'da meşhur şair Hasan-ı Dihlevî ile tanıştı.

Hüsrev-i Dihlevî, Hindistan'ı istilâ etmeye başlayan Moğollar'ın Mülthan'a girip Kaan Mâlik'i öldürdükleri sırada Hasan-ı Dihlevî ile birlikte esir düştü (1285). Esaretten kurtulduktan sonra Sultan Balaban Han'ın ölümüne kadar (686/1287) dost ve akrabalarıyla birlikte Müminâbâd'da oturdu. Bu yıllarda saraya davet edildiyse de çeşitli sebepler ileri sürerek bunu kabul etmedi. Daha sonra himayesine girdiği Hâtem Han'ın Oudh şehrine vali olarak tayin edilmesi onu bir defa daha Delhi'den uzaklaşmak zorunda bıraktı. Yakınlarından ayrı kalmaya dayanamayıp bir müddet sonra tekrar Delhi'ye dönünce (687/1288) saraydan gelen teklifi kabul etti ve kendisine saray şairi unvanı verildi. Emîr Hüsrev, Fîrûz Şah Halacî döneminde (1290-1296) sarayda mushafdarlık yaptı. En verimli yıllarını, onun yerine geçen ve uzun süre hükümdarlık yapan yeğeni ve damadı Sultan Alâeddin Halacî zamanında (1296-1316) geçirdi. Emîr Hüsrev, savaş ve fîtuhatı seven bir sultan olan Alâeddin'den beklediği ilgiyi göremediği de bu durum ona geniş zaman bu-

lup eser yazma imkânını sağladı. Sultanın özellikle şairlere karşı son derece ilgisiz tavrı yüzünden maddî bakımdan sıkıntılı anlar yaşadığı bu dönemde çocukluğunda dergâhını ziyaret ettiği, daha sonraki yıllarda da zaman zaman görüştüğü Nizâmeddin Evliyâ'ya intisap etti (713/1313).

Sultan Alâeddin'in ölümünden sonra yerine geçen Kutbüddin Mübârek Şah'ın (1316-1320) şiir ve müziğe ilgi duyması Hüsrev'e sarayda eski itibarını yeniden kazandırdı. Sultanla şeyhinin aralarının açıldığı bu dönemde sarayın yasaklamasına rağmen Nizâmeddin Evliyâ ile irtibatını sürdürdü. Sultan Gıyâseddin Tuğluk zamanında Bengal seferine katıldı (1324). Şeyhinin öldüğünü haber alınca (1325) Delhi'ye dönerek Gıyâspûr'da bulunan mezarında bir müddet inzivaya çekildi. Kısa bir süre sonra da vefat etti (8 Şevval 725/17 Eylül 1325) ve Nizâmeddin Evliyâ'nın kabrinin yakınına defnedildi. Şeyhinin ve kendisinin türbeleri Delhi'nin en önemli ziyaret yerleridir. Emîr Hüsrev'in anısına 1975 yılında Hindistan, Pakistan ve Sovyetler Birliği'nde millî ve milletlerarası kongreler düzenlenmiştir.

Hayatı boyunca ilim, sanat ve tasavvufa iç içe yaşayan Emîr Hüsrev'in Türkçe, Arapça ve Farsça'nın yanı sıra Hint dili ve edebiyatını da çok iyi bilmesi şöhretini daha da yaygınlaştırmıştır. Hâkânî-i Şîrvânî'nin kasidelerinden Nizâmî-i Gencevî'nin hamsesine kadar Fars edebiyatındaki bütün gelişmiş şiir türlerinde eser veren Emîr Hüsrev, Hindistan'da o zamana kadar az kullanılan gazel türünün gelişmesine de katkıda bulunmuştur. Tarihî olayları mesnevî tarzında kaleme alması onun en önemli özelliklerinden biridir. Bu eserlerden hareketle Delhi Sultanlığı'nın tarihi hakkında bilgi edinmek mümkündür. Türklüğüyle övünen (Merçil, s. 186 vd.) Emîr Hüsrev'in bir özelliği de Hint-müslüman müsiği geleneğinin kurucusu olmasıdır. Türk divan şairleri büyük üstatlardan biri olarak kabul ettikleri Emîr Hüsrev'in tesiri altında kalmışlar, özellikle Leylâ vü Mecnûn konusunu işleyen mesnevîlerde onun yolunu takip etmişlerdir.

Eserleri. Nazım ve nesir alanında Farsça birçok eseri olan Emîr Hüsrev, sağlığında bu çalışmalarını derleyip düzenleme imkânı bulan ender kişilerdendir.